

Kázání v katedrále sv. Víta o svátku sv. Anežky České

Mons. Petr Piřha

13. listopadu L. P. 2017

Vaše Eminence, otče arcibiskupe,
bratři a sestry.

Uvažme všichni a každý sám situaci, v níž se nacházíme. Žádá to odpovědět na několik otázek. Jsme v pražské katedrále, v domě Božím, vystavěným lidmi z úcty a vděčnosti. Je to chrám posvěcený řadou našich národních patronů a dalších svatých. Je to však i místo poznamenané dějinnými ranami, zločiny, zradou, a visí tu i plášť naší národní hanby. Je večer, doba únavy, vykonané práce celého dne a doba ztišení, kdy hodnotíme proběhlý den a zvažujeme zítřek. Jsme tu spolu a slavíme svátek sv. Anežky, která je označována několikerým způsobem: jako Česká, Pražská, jako Přemyslovna, jako sestra, princezna, dcera královská a při tom všem pociťujeme, že je naše.

To, co musíme uvážit každý sám, má charakter zpytování u všech těchto jmenovaných zjištění. Uvědomuji si důstojnost místa danou dějinností? A jsem si vědom, že jsem vešel na místa svatá? Uvědomujeme si ono důležité spolu? Bereme to do důsledků vážně? Vytváříme společenství? Žijeme jeden pro druhého, i toho, kterého vůbec neznám a náhodně si ho všimnu? A hlavně, všimnu si ho vůbec, když jsem sváděn a tažen, abych se staral jen o sebe a pár svých nejbližších?

V prefaci, kterou zazpíváme při vstupu do centra dnešní bohoslužby, budeme děkovat za ty, kdo se zcela oddali Kristu a všeho se vzdali pro jeho království. Neboť jejich život pro druhé vydává světu svědectví o Boží lásce a zjevuje církvi, že ji posvěcuje jeho Duch. Budeme přitom myslet na sestru Anežku, její chudáky a také na dnešní chudáky a ty, kteří se k nim s láskou sklánějí. Dnešní mše svatá je obětována za Charitu a charitní pracovníky. Řekl jsem, že se sklánějí a prosím všechny přítomné, aby si uvědomili, že se skutečně sklánějí. K ležícím nemocným, ke spícím bezdomovcům, ke všem těm lidským troskám, aby je umyli, nakrmili, uložili. Že se nejen sklánějí, ale často i pokleknou, aby umyli a obvázáli špinavé a páchnoucí nohy. Že také na celé dny, někdy i měsíce a léta jdou do míst, kde žijí vydědenci, do míst ležících ve stínu smrti. Všichni tito charitní pracovníci a pracovnice to dělají

proto, že v těch ubožácích vidí určitého člověka a v jeho bídě poznávají Krista, kterému v nich mohou sloužit a dotknout se tak jeho spásonosných ran.

Pracovníci charit určitě nejsou jen křesťané a katolíci a naše úcta k nim by neměla být menší. Vezměme si však a odnesme si dnes odsud jiný poznatek. Lidé, kteří takovýmto způsobem pečují o druhé, slaví život. A to je neskonale víc než ho jen žít, jak to dělají všichni ti sobci, kteří žijí naplno životy dokonale prázdné a beze smyslu. My sami jsme k tomu sváděni a ze své lidské zodpovědnosti se vykupujeme finančními příspěvky. Když už konkrétního neděláte nebo nemůžete dělat nic, modlete se za ty, kteří to dělají, aby vytrvali a měli vždy onen dar charité, pravé ochranné a služebné lásky k druhým.

Amen.